A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2017. március 8.*

„Előzetes döntéshozatal — Környezet — Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek az Európai Unión belüli kereskedelmi rendszere — 2003/87/EK irányelv — A 3. cikk a) pontja — 11. és 12. cikk — A létesítmény tevékenységeinek megszűnése — A fel nem használt egységek visszaadása — 2008 és 2012 közötti időszak — Kártérítés hiánya — A kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének struktúrája”

A C-321/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour constitutionnelle (alkotmánybíróság, Luxemburg) a Bírósághoz 2015. június 29-én érkezett, 2015. június 19-i határozatával terjesztett elő

az **ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA**

és

az **État du Grand-Duché de Luxembourg**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök (előadó), M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA képviseletében G. Loesch avocat,

– a luxemburgi kormány képviseletében D. Holderer, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Kinsch avocat,

– az Európai Bizottság képviseletében E. White, A. Buchet és K. Mifsud-Bonnici, meghatalmazotti minőségben,

* * Az eljárás nyelve: francia.

a főtanácsnok indítványának a 2016. július 5-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. március 11-i 219/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2009. L 87., 109. o.; helyesbítés: HL 2014. L 367., 126. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.) értelmezésére irányul.

2 Ezt a kérelmet az ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA (a továbbiakban: ArcelorMittal) és az État du Grand-Duché de Luxembourg (Luxemburgi Nagyhercegség) között a ministre délégué au Développement durable et aux Infrastructures (a fenntartható fejlődésért és az infrastruktúráért felelős delegált miniszter) által e társaság esetében az üvegházhatást okozó gázokat érintően 80 922 fel nem használt kibocsátási egység kártérítés nélküli visszaadását előíró határozatának jogszerűsége tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2003/87 irányelv (1) preambulumbekezdése értelmében ez az irányelv „az üvegházhatású gázok [helyesen: üvegházhatást okozó gázok] kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza a Közösségben az üvegházhatású gázok [helyesen: üvegházhatást okozó gázok] kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét […]”.

4 Ezen irányelv 3. cikkének a) pontja úgy határozza meg a kibocsátási „egység” fogalmát, mint „egy meghatározott időszakban egy szén-dioxid tonna-egyenérték kibocsátására való jogosultság, amely csak ezen irányelv követelményeinek teljesítésére érvényes, és az irányelv rendelkezéseinek megfelelően átruházható”.

5 Az említett irányelv 7. cikke a következőket írja elő:

„Az üzemeltető értesíti az illetékes hatóságot bármely, a létesítmény jellegének vagy működésének megváltoztatására, illetve a létesítmény bővítésére irányuló olyan tervéről, amelyhez az üvegházhatású gáz [helyesen: üvegházhatást okozó gáz] kibocsátására vonatkozó engedély módosítására van szükség. Amennyiben helyénvaló, az illetékes hatóság megújítja az engedélyt. Ha megváltozik a létesítmény üzemeltetőjének személye, az illetékes hatóság megújítja az engedélyt az új üzemeltető nevének és címének belefoglalásával.”

6 A 2003/87 irányelv 9. cikke tagállamonként nemzeti kiosztási terv (a továbbiakban: NKT) kidolgozását írja elő. Különösen e cikk (1) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 11. cikk (1) és (2) bekezdésében említett minden egyes időszak vonatkozásában, minden tagállam kidolgozza saját nemzeti tervét, hogy összesen hány egységet kíván az adott időszakra kiosztani, és azokat miként kívánja kiosztani. A tervet tényszerű és átlátható követelményrendszerre kell alapozni, ideértve a III. mellékletben felsoroltakat, illetve a közvélemény [helyesen: a nyilvánosság]

észrevételeinek megfelelő figyelembevételét. A Bizottság, a[z] [EK-]Szerződés sérelme nélkül legkésőbb 2003. december 31-ig kidolgozza a III. mellékletben felsorolt követelmények végrehajtásához szükséges iránymutatást.

[…]

(3) A Bizottság a tagállam [NKT-járól] szóló (1) bekezdés szerinti értesítés megküldésétől [helyesen: szerinti közléstől] számított három hónapon belül elutasíthatja az adott tervet, vagy annak egy részét, amennyiben az nem áll összhangban a III. mellékletben felsorolt követelményekkel vagy a 10. cikk tartalmával. A tagállam csak akkor hozhatja meg a 11. cikk (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott határozatokat, ha a Bizottság elfogadta a javasolt módosításokat. A Bizottság az elutasító határozatát megindokolja.”

7 A 2003/87 irányelv 11. cikkének (2) és (4) bekezdése a következőket írja elő:

„(2) A 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra, valamint az azt követő ötéves időszakokra vonatkozóan minden tagállam eldönti, hogy az adott időszakra hány egységet fog kiosztani összesen, valamint megkezdi az egységek egyes létesítmények üzemeltetői számára történő kiosztására irányuló eljárást. Ezt a döntést a tagállam saját, a 9. cikknek megfelelően elkészített és a 10. cikkel összhangban álló [NKT-ja] alapján, a közvélemény [helyesen: nyilvánosság] észrevételeinek megfelelő súlyú figyelembevételével kell meghozni, legalább 12 hónappal a tárgyidőszak kezdete előtt.

[…]

(4) Az illetékes hatóság az (1) vagy (2) bekezdésben említett időszakok minden évében az adott év február 28-ig kiadja az összes kiosztandó egység egy részét.”

8 Ezen irányelv 12. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy az egységek átruházhatók legyenek az alábbi személyek között:

a) a Közösségen belüli személyek;

[…]

(3) A tagállamok biztosítják, hogy minden létesítmény üzemeltetője minden évben legkésőbb április 30-ig átad annyi egységet, amennyi az előző naptári évben az adott létesítményből származó és a 15. cikknek megfelelően ellenőrzött teljes kibocsátása, illetve, hogy ezeket az egységeket azt követően törlik.”

9 Az említett irányelv 13. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az egységek azokra a kibocsátásokra érvényesek, amelyek abban a 11. cikk (1) vagy (2) bekezdésében említett időszakban valósultak meg, amelyekre kiadták azokat.”

10 A 2003/87 irányelv 19. cikkének (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„Az egységek kiadásának, birtoklásának, átruházásának és törlésének pontos nyilvántartása érdekében a tagállamok gondoskodnak egy kibocsátásiegység-forgalmi jegyzék létrehozásáról és aktualizálásáról. A tagállamok egy vagy több másik tagállammal közös egységesített rendszerben is üzemeltethetik kibocsátásiegység-forgalmi jegyzéküket.”

A luxemburgi jog

11 Az alkotmány 16. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, méltányos összegű kártalanítás mellett történik, a törvényben meghatározott esetekben és módon.”

12 A 2003/87 irányelvet a luxemburgi jogba a loi du 23 décembre 2004, établissant un système d'échange de quotas d'émission de gaz à effet de serre (az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló, 2004. december 23-i törvény, *Mémorial* A 2004, 3792. o.; a továbbiakban: 2004. évi törvény) ültette át. E törvény 12. cikkének (2) és (4) bekezdése a következőket írja elő:

„(2) A 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra, valamint az azt követő ötéves időszakokra vonatkozóan a miniszter határozza meg az adott időszakban kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét, valamint megkezdi az egységek egyes létesítmények üzemeltetői számára történő kiosztására irányuló eljárást. A miniszter e kezdeményezéssel a 10. cikknek megfelelően elkészített nemzeti kiosztási terv alapján él, legalább 12 hónappal a tárgyidőszak kezdete előtt.

[…]

(4) A miniszter az (1) vagy (2) bekezdésben említett időszakok minden évében az adott év február 28-ig kiadja a kiosztandó egységek teljes mennyiségének egy részét.”

13 E törvény 13. cikkének (6) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A létesítmény üzemeltetésének bármilyen teljes vagy részleges megszűnését haladéktalanul be kell jelenteni a miniszternek. A miniszter dönt a fel nem használt kibocsátási egységek teljes vagy részleges visszaadásáról”.

14 A 2008 és 2012 közötti időszakot illetően a Luxemburgi Nagyhercegség a 2003/87 irányelv 9. cikke alapján kidolgozta NKT-ját. Ezt az NKT-t a Bizottság a 2006. november 29-i és 2007. július 13-i határozatával hagyta jóvá. Az említett NKT 7. oldalán lényegében azt írták elő, hogy valamely létesítmény megszűnése vagy bezárása esetén nem kerülnek kiadásra kibocsátási egységek a következő évre.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

15 Amint az a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, a ministre de l'Environnement (környezetvédelmi miniszter) az ArcelorMittal részére összesen 405 365 kibocsátási egységet osztott ki a 2008 és 2012 közötti időszakra. Ami a 2012-es évet illeti, ez a miniszter 2012. február 22-én a nemzeti kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékbe való bejegyzéshez 81 073 kibocsátási egységet osztott ki az ArcelorMittal részére e társaság schifflange-i (Luxemburg) létesítménye kapcsán.

16 2012. április 23-i levelében az ArcelorMittal a környezetvédelmi ellenőrzések felfüggesztését kérte az említett minisztertől arra hivatkozva, hogy a schifflange-i ezen létesítmény tevékenységei 2011 vége óta határozatlan időre felfüggesztésre kerültek.

17 A 2013. június 6-i rendelettel a ministre délégué au Développement durable et aux Infrastructures (a fenntartható fejlődésért és az infrastruktúráért felelős delegált miniszter) egyrészt csökkentette az e társaságnak a 2008 és 2012 közötti időszakra kiosztott kibocsátási egységek teljes mennyiségét, másrészt pedig 80 922 kibocsátási egység (a továbbiakban: vitatott egységek) kártérítés nélküli

visszaadását kérte. Ezt az intézkedést, amelyet többek között a 2004. évi törvény 13. cikkének (6) bekezdése alapján fogadtak el, az ArcelorMittalnak a schifflange-i létesítménye tevékenységeinek 2011 végétől való felfüggesztésére vonatkozó nyilatkozata indokolta.

18 2013. július 8-án az ArcelorMittal fellebbezést nyújtott be a 2013. június 6-i miniszteri rendelettel szemben, amely fellebbezést a 2013. szeptember 24-i határozattal elutasítottak. Miután e társaság az említett határozat vonatkozásában keresetet terjesztett elő, a tribunal administratif (közigazgatási bíróság, Luxemburg) 2014. december 17-i ítéletével úgy határozott, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Cour constitutionnelle (alkotmánybíróság) elé a 2004. évi törvény 13. cikke (6) bekezdésének az Alkotmány 16. cikkével való összeegyeztethetőségével kapcsolatban. A tribunal administratif (közigazgatási bíróság) szerint ugyanis a vitatott egységek kártérítés nélküli visszatérítése hatásainál fogva jogellenes kisajátításnak felel meg, tekintettel arra, hogy a vitatott egységeket kiosztották, és azok a nemzeti kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékbe bejegyzésre kerültek, következésképpen pedig az ArcelorMittal tulajdonába kerültek. Maga a Cour constitutionnelle (alkotmánybíróság) a 2004. évi törvény 13. cikke (6) bekezdésének a 2003/87 irányelvvel való összeegyeztethetősége kérdését veti fel, mivel ez a rendelkezés ellentétes lehet az ezen irányelvvel bevezetett rendszer struktúrájával.

19 E körülmények között a Cour constitutionnelle (alkotmánybíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A [2004. évi törvény] 13. cikkének (6) bekezdése összeegyeztethető-e a[…] [2003/87] irányelvvel, különösen a kibocsátási egységek ott előírt kereskedelmi rendszere struktúrájával, amennyiben az lehetővé teszi a hatáskörrel rendelkező miniszter számára, hogy előírja az ugyanezen törvény 12. cikke (2) és (4) bekezdésének megfelelően kiosztott, de fel nem használt kibocsátási egységek kártérítés nélküli teljes vagy részleges visszaadását, azzal, hogy e kérdés kiterjed arra is, hogy ténylegesen sor kerül-e a kiosztott, de fel nem használt kibocsátási egységek visszaadására, mi több, igenlő válasz esetén a visszaadás minősítésére, illetve az ilyen kibocsátási egységek esetleges vagyontárgynak minősítésére?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

20 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2003/87 irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amely lehetővé teszi az illetékes hatóságoknak a kiosztott, de az üzemeltető által fel nem használt kibocsátási egységek kártérítés nélküli visszaadásának előírását.

21 Ez a bíróság továbbá azt kérdezi, hogy a vitatott egységek minősíthetők-e a 2003/87 irányelv értelmében vett kibocsátási egységeknek, igenlő válasz esetén pedig azt, hogy az említett egységek milyen jogi jelleggel rendelkeznek.

22 Ami a feltett kérdés első részét illeti, mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a kibocsátási egységek 2003/87 irányelv által létrehozott kereskedelmi rendszere azon a gazdasági logikán alapul, hogy az említett rendszer valamennyi résztvevőjét arra ösztönzi, hogy a számára eredetileg kiosztott kibocsátási egységeknél kisebb mennyiségű üvegházhatást okozó gázokat bocsásson ki, hogy a fennmaradó részt átengedhesse egy másik, olyan résztvevőnek, akinek a kibocsátása meghaladta a számára kiosztott kibocsátási egységeket (lásd ebben az értelemben: 2008. december 16-i Arcelor Atlantique et Lorraine és társai ítélet, C-127/07, EU:C:2008:728, 32. pont).

23 Ezt követően meg kell állapítani, hogy 2003/87 irányelv 19. cikkének (1) bekezdése a nemzeti kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékek rendszerének létrehozását írja elő a kibocsátási egységekkel végrehajtott műveletek „pontos nyilvántartása” érdekében.

24 E tekintetben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a 2003/87 irányelv általános rendszere a kiadott, birtokolt, átadott és törölt kibocsátási egységek szigorú nyilvántartásán alapul, amelynek a hátterét ezen irányelv 19. cikke állapítja meg. E pontos nyilvántartás magából az említett irányelv tárgyából következik – nevezetesen az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei közösségi kereskedelmi rendszerének a létrehozásából –, amelynek célja e gázok kibocsátásainak olyan szintre való csökkentése a légkörben, amely megakadályozza az éghajlat veszélyes, emberi eredetű befolyásolását, és amelynek végső célja a környezet védelme (2013. október 17-i Billerud Karlsborg és Billerud Skärblacka ítélet, C-203/12, EU:C:2013:664, 27. pont).

25 Továbbá amint azt lényegében a főtanácsnok indítványának 65. pontjában kiemelte, a kibocsátási egységek számának és körülményeinek pontosságával kapcsolatos követelmény az Európai Unió jogalkotója azon szándékának felel meg, hogy javítsa a 2003/87 irányelvvel létrehozott piac működését, elkerülve a zavarokat, amelyek az egységek érvényességével kapcsolatos kétségekből eredhetnek. Ezenkívül az említett piac megbízhatóságának fenntartásához fűződő tisztán gazdasági érdeken túl a pontosság ezen követelménye lehetővé teszi az említett piac által követett cél elérését, nevezetesen a környezetszennyezés elleni harcot. A valós kibocsátások és az engedélyezett kibocsátások között a kibocsátási egységek útján való megfelelőség ezért az egész rendszer prioritását képezi.

26 Ennek érdekében a 2003/87 irányelv 7. cikke arra kötelezi a létesítmény üzemeltetőit, hogy a létesítmény használatával kapcsolatos bármely olyan változásról értesítsék az illetékes hatóságokat, amelyhez az üvegházhatást okozó gáz kibocsátására vonatkozó engedély módosítására van szükség.

27 Végül hangsúlyozni kell, hogy az NKT-jük meghatározása során a tagállamok bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek (lásd ebben az értelemben: 2012. március 29-i Bizottság kontra Észtország ítélet, C-505/09 P, EU:C:2012:179, 51–53. pont). A 2003/87 irányelv 9. cikke szerinti eljárás végén az NKT-hoz jogszerűségi vélelem fűződik annyiban, amennyiben az e cikk (3) bekezdése szerinti három hónapos határidő lejártával véglegesnek tekintendő, ha a Bizottság nem tesz észrevételt, és így az érintett tagállam elfogadhatja azt (2013. október 3-i Bizottság kontra Észtország ítélet, C-267/11 P, EU:C:2013:624, 46. pont).

28 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a ministre délégué au Développement durable et aux Infrastructures (a fenntartható fejlődésért és az infrastruktúráért felelős delegált miniszter) 2013. június 6-i rendeletével elrendelte a vitatott egységek kártérítés nélküli visszaadását.

29 A luxemburgi kormány és a Bizottság szerint ennek a visszaadásnak az volt a célja, hogy orvosoljanak egy jogellenes helyzetet. A vitatott egységeket ugyanis kizárólag azért osztották ki az ArcelorMittalnak, mivel ez a társaság elmulasztotta az egységek kiadása előtt az illetékes hatóságokat arról értesíteni, hogy a schifflange-i létesítménye tevékenységeit határozatlan időre felfüggesztette. Ilyen körülmények között egyrészt az ArcelorMittal megsértette a 2004. évi törvény 13. cikkének (6) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettséget. Másrészt nem tartották tiszteletben a luxemburgi NKT-ben előírt azon követelményt, amely szerint a létesítmény megszűnése vagy bezárása esetén nem kerülhetnek kiadásra kibocsátási egységek a következő évre.

30 Amint azt a főtanácsnok indítványának 69. pontjában kiemelte, a 2004. évi törvény 13. cikkének (6) bekezdésében előírt kötelezettség a 2003/87 irányelv 7. cikkében szereplő kötelezettség átültetésének minősül. Továbbá a luxemburgi NKT-ben előírt azon követelmény, amely szerint a létesítmény bezárása esetén nem kerülnek kiadásra kibocsátási egységek, a jelen ítélet 24. és 25. pontjában felidézett, a kibocsátások szigorú nyilvántartásával és a kibocsátási egységek számának és körülményeinek pontosságával kapcsolatos ugyanazon kritériumoknak felel meg.

31 Az illetékes nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a jelen esetben az ArcelorMittal ténylegesen felfüggesztette-e 2011 novemberétől a schifflange-i létesítményének tevékenységeit, és hogy ez a felfüggesztés a 2004. évi törvény 13. cikkének (6) bekezdése értelmében vett, a „tevékenységek megszűnésének” minősíthető-e.

32 Ha ez az eset áll fenn, a 2003/87 irányelvvel nem ellentétes az, hogy az illetékes hatóság az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között a kibocsátási egységek kártérítés nélküli visszaadását elrendelő határozatot fogad el. Amennyiben ugyanis valamely létesítmény a kibocsátási egységek kiosztásánál korábbi időpontban szüntette meg a tevékenységeit, ezeket az egységeket nyilvánvalóan nem lehet az üvegházhatást okozó gázok azon kibocsátásainak nyilvántartása érdekében felhasználni, amelyeket e létesítmény már nem valósíthat meg.

33 Ilyen feltételek mellett a vitatott egységek visszaadásának hiánya sértené a jelen ítélet 23–25. pontjában felidézett, a szigorú nyilvántartás, a pontosság, valamint a valós kibocsátások és az engedélyezett kibocsátások közötti megfelelőség követelményeit. Amint azt lényegében a főtanácsnok indítványának 78. pontjában kiemelte, a szabálytalanul kiosztott egységek átadása a 2003/87 irányelvvel előírt, a rendszer működésére vonatkozó szabályok érvényesítésére vonatkozó helyzetnek minősül annak elkerülése érdekében, hogy a kibocsátási egységek piaca torzuljon, és hogy elérjék közvetetten a környezetvédelmi célt, amelyre e piac is szolgál.

34 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezheti meg az ArcelorMittal által hivatkozott azon érv, amely szerint az egyetlen eset, amikor a 2003/87 irányelv javasolja az egységek átadását, az az irányelv 12. cikkének (3) bekezdésében előírt eset.

35 E tekintetben ki kell emelni, hogy a 2003/87 irányelv 12. cikkének (3) bekezdése olyan egységek visszaadására vonatkozik, amelyek „az előző naptári évben [valamely létesítmény] teljes kibocsátás[ának] [felelnek meg]”. Ezért e rendelkezésnek magából a szövegéből kitűnik, hogy az az üvegházhatást okozó gázok valamely létesítmény által az előző naptári évben megvalósított kibocsátásainak nyilvántartásához szükséges egységekre vonatkozik. Márpedig abban az esetben, ha megállapításra kerül, hogy a schifflange-i létesítmény tevékenységeit a vitatott egységek kiosztásánál korábbi időpontban szüntette meg, erre a felhasználásra ezen egységeket illetően nem kerülhetett sor.

36 E körülményekre tekintettel a 2003/87 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi az illetékes hatóság számára, hogy előírja a fel nem használt és az üzemeltetőnek jogtalanul kiosztott egységek kártérítés nélküli teljes vagy részleges visszaadását annak következményeképpen, hogy az üzemeltető megsértette az arra vonatkozó kötelezettséget, hogy a létesítmény üzemeltetésének megszűnéséről az illetékes hatóságot időben értesítse.

37 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezi meg az ArcelorMittal annak bizonyítására irányuló érvelése, hogy az ilyen nemzeti szabályozás nem felel meg az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikkének. Ki kell ugyanis emelni, hogy abban az esetben, ha a vitatott egységeket jogtalanul adták ki az ArcelorMittalnak a pontos nyilvántartásnak a 2003/87 irányelv által létrehozott rendszer alapjául szolgáló követelményeire tekintettel, nem fogadható el, hogy ezeket az egységeket érvényesen minősítették a 2003/87 irányelv értelmében vett kibocsátási egységekként.

38 Ezért ezen egységek visszaadása nem azon vagyontárgy kisajátítását vonná maga után, amely már az üzemeltető vagyonának szerves részét képezi, hanem a 2003/87 irányelvben meghatározott feltételek betartásának hiánya miatt pusztán az egységeket kiosztó aktus visszavonását.

39 Ilyen körülmények között az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés második részére azt a választ kell adni, hogy nem minősíthetők a 2003/87 irányelv 3. cikkének a) pontja értelmében vett kibocsátási „egységeknek” azok az egységek, amelyeknek a kiosztására azután került sor, hogy az üzemeltető megszüntette az ezen egységekkel érintett létesítményben végzett tevékenységeit, és arról az illetékes hatóságot előzőleg nem értesítette.

40 Az előző megfontolások összességére tekintettel a feltett kérdésre a következőképpen kell válaszolni:

– a 2003/87 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi az illetékes hatóság számára, hogy előírja a fel nem használt és az üzemeltetőnek jogtalanul kiosztott egységek kártérítés nélküli teljes vagy részleges visszaadását annak következményeképpen, hogy az üzemeltető megsértette az arra vonatkozó kötelezettséget, hogy a létesítmény üzemeltetésének megszűnéséről az illetékes hatóságot időben értesítse,

– nem minősíthetők a 2003/87 irányelv 3. cikkének a) pontja értelmében vett kibocsátási „egységeknek” azok az egységek, amelyeknek a kiosztására azután került sor, hogy az üzemeltető megszüntette az ezen egységekkel érintett létesítményben végzett tevékenységeit, és arról az illetékes hatóságot előzőleg nem értesítette.

A költségekről

41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. március 11-i 219/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi az illetékes hatóság számára, hogy előírja a fel nem használt és az üzemeltetőnek jogtalanul kiosztott egységek kártérítés nélküli teljes vagy részleges visszaadását annak következményeképpen, hogy az üzemeltető megsértette az arra vonatkozó kötelezettséget, hogy a létesítmény üzemeltetésének megszűnéséről az illetékes hatóságot időben értesítse.

Nem minősíthetők a 219/2009 rendelettel módosított 2003/87 irányelv 3. cikkének a) pontja értelmében vett kibocsátási „egységeknek” azok az egységek, amelyeknek a kiosztására azután került sor, hogy az üzemeltető megszüntette az ezen egységekkel érintett létesítményben végzett tevékenységeit, és arról az illetékes hatóságot előzőleg nem értesítette.

Aláírások